

Autobiografický pakt

str. 25

Takto definovaný zahrnuje autobiografický román stejně tak osobní vyprávění (vypravěč je totožný s hrdinou) jakož i vyprávění 'neosobní' (hrdinové jsou vylíčeni ve 3. osobě); záleží tedy na jeho obsahu. Na rozdíl od autobiografie čítá různé stupně. Čtenářem předpokládaná 'podobnost' může být od nejasné podobnosti mezi autorem a postavami až po naprostou průhlednost, která nám řekne, to je celý on! Například o knize Oliviera Todda *l'Année du crabe* (Rok kraba) kritika řekla: „celá kniha tak drasticky vykazuje prvky autobiografie zcela průhlednými pseudonymy“. V autobiografii neexistují stupně, buď je úplná, nebo žádná.

Na těchto rozlišeních vidíme, jak je třeba používat jasně stanovenou slovní zásobu. Kritika mluví o "pseudonymech" pro hlavního hrdinu: pro mě má pseudonym smysl jen je-li použit pro autora. Hrdina se může podobat autorovi jak chce, pokud nemá stejné jméno, nic není vyzraženo. Příkladem je v tomto ohledu případ knihy *l'Année du crabe*. Podtitul knihy je *román*, hlavní hrdina Oliviera Todda se jmenuje Ross. Ale na zadní straně obálky vydavatel čtenáře ujišťuje, že Ross je Todd. Šikovný reklamní trik, který ovšem nic nemění. Pokud je Ross Todd, proč se tedy jmenuje jinak? Kdyby to byl on, tak proč by to neřekl? Za mák záleží na tom, jestli je autorův šibalský záměr nechat čtenáře hádat nebo jestli to uhodne i přesto. Autobiografie není hra, ve které hádáme, dokonce je spíš opakem. Chybí zde to základní, to co jsem nazval autobiografickým paktem.

Dobré porozumění i formulace